

Pasqual Alapont
ÉS COMPLICAT

TRÀNSIT

Són bones, les ametlles ensucrades. Se t'enganxen a les dents i això és un problema, però et deixen un gust dolç a la boca. I les dents es poden rentar. Jo me les rente tres vegades al dia, vint-i-una vegades a la setmana. I en acabat has de glopejar un minut. Per això tinc un rellotge d'arena que em va donar la mare. I després de rentar-me les dents li pegue la volta i estic un minut glopejant. A vegades em fa ois i he de tirar l'aigua i agafar-ne de nou, però no comence de zero, la mare diu que no hem de ser superrestrictes en la vida i que procure no parlar amb la boca plena.

L'oncle Tomàs és un poc massa simpàtic. Sempre fa la mateixa broma, almenys fa més de dos anys que me la fa. M'agafa el nas, fa com si me l'arrancara i en acabat remou el seu dit polze amagat entre els altres dits. Al principi em feia molta por perquè no es pot viure sense nas, però ara em vénen ganes de pegar-li un colp de peu a la canella i eixir corrents, perquè sé que és mentida i perquè es pensa que sóc idiota i em fa ràbia.

Però el pare no em deixa que li pegue colps a la canella. El pare no m'ha dit que no li pegue colps de peu a l'oncle Tomàs, però sé que no li agradaria.

Una vegada li vaig pegar un colp de peu a Rafa, un company d'escola. M'havia penjat una cosa a la jaqueta que em va fer molt de fàstic. No diré què és perquè em fa vomitar només de pensar-ho. I la mestra em va bonegar i va enviar una nota a casa. Llavors, el pare em va mirar als ulls i em va fer prometre per favor que no pegaria colps a la canella de ningú. No va dir que no li pegara a Rafa ni a l'oncle Tomàs, sinó a les persones en general. Em va advertir que això era una norma, i les normes s'han fet per a complir-les, com per exemple no travessar el carrer sense mirar.

Un pot no rentar-se les dents una vegada, però si travesses el carrer sense mirar et pot xafar un camió i trencar-te el cap, i pots quedar-te cec i has de llegir amb les mans, que es diu Braille i és un sistema.

Hi ha normes superrestrictes com ara no travessar el carrer sense mirar o no matar una persona. Però a una mosca o una panderola sí que les pots matar i la policia no et tanca a la presó.

Quan el pare em va dir que no havia de pegar colps a ningú, vaig creuar els dits darrere de l'esquena. Si creues els dits darrere de l'esquena, pots prometre que

no faràs una cosa i després pots fer-la. O potser no, perquè saps que ton pare no vol que la faces i t'ho ha demanat per favor. És complicat.

L'oncle Tomàs obri la boca quan menja i es veu tot, les ametlles ensucrades i els trossos de mortadella o el que siga que està menjant. Diu que tinc molta sort, que ara podré fer el que em done la gana, i que puc estar content per això. I Montse li diu que calle, que callat està més guapo. Montse és la seua dona, però ella no vol que li diga tia perquè és molt moderna. Montse està esperant un fill. Està dins la seua panxa, però no sé molt bé com hi ha arribat. Quan nasca, ella i l'oncle tindran un bebé i li posaran un nom. La mare em va contar que jo també vaig estar dins la seua panxa i que li feia colps de peu, però sense mala intenció, perquè es coneix que no hi tenia molt de lloc. No m' n recorde. El meu primer record és el de la mare amenaçant-me amb una agulla de cosir.

A mi no m'agrada la mortadella perquè un dia vaig vomitar, m'estime més el formatge. I més coses, com per exemple les maduixes amb nata i l'arròs de pollastre. D'espaguetis, podria repetir-ne fins a reben-tar. I les pizzes també m'agraden, clar, però a qui no?

Es poden tenir molts oncles, un pare i una mare i quatre avis. Carme, de l'escola, té dos pares perquè sa

mare es va separar i es va ajuntar amb un altre home, però no sé si té sis avis. I Reme té dues mares perquè la seua mare número 1 es va casar amb la seua mare número 2. L'oncle Tomàs és cosí de la mare, i l'oncle Víctor, germà de la mare, però no s'hi avenen. Un dia li vaig dir a la mare que l'oncle Víctor li havia dit una paraulota a l'oncle Tomàs i ella em va dir que les persones grans a vegades diuen coses sense pensar, però que és millor no dir paraulotes. Víctor i Tomàs no s'hi avenen, va dir. Hi ha paraules que no entenc, però m'agrada aprendre'n de noves, i per això sempre estic preguntant. No s'hi avenen vol dir que no es poden ni veure per una cosa que va passar fa molt de temps. Coses de dones, va dir el pare. És complicat, va respondre la mare.

Ja és de nit i estan tancant el restaurant de la mar. L'oncle Víctor m'agafa la mà i diu que és hora d'anar-se'n. Agafe el camió, però ell em diu que li falta una roda i que ja me'n comprarà un nou de trinca, que no puc pujar a la seua moto amb un camió tan gran. Llavors l'oncle Tomàs diu que no té molt clar si està bé que un nano de set anys puge a una moto de paquet i l'oncle Víctor li pregunta si prefereix que me'n vaja amb ell. Es miren als ulls molt de temps i Montse diu que ja n'hi ha prou, que hi ha roba estesa. La roba estesa sóc jo.

–D’acord –diu l’oncle Tomàs–, mira’m als ulls, David. Si algun dia necessites alguna cosa, el que siga –diu–, saps que pots comptar amb mi, ok?

–Ok –dic.

–Saps on visc?

–Crec que sí.

–A l’hora que siga. Ok?

–Ok.

–Molt bé, pega’m ací a la mà, un bon colp de puny, ben fort.

I li pegue tan fort com puc i ell diu que sóc el nou Cassius Clay.

Fa fred, al carrer. Abans de muntar a la moto puge al muret del passeig i mire la mar per última vegada, hi ha un vaixell al lluny, però ja quasi no es pot veure la línia de l’horitzó.

–Afanya’t –diu l’oncle Víctor.

M’encavalle a la moto i m’agafe ben fort. Enfilem la carretera, duc la visera del casc oberta i em ploren els ulls per culpa de l’aire.

Mentre desdejunem, l'oncle Víctor no para de teclejar al mòbil, i quan es pensa que no l'estic mirant em guipa de reüll. Guipar és una paraula fascinant. I fascinant també és una paraula fascinant. Sé moltes paraules com aquestes perquè les mire en un llibre de paraules que em va donar el pare.

L'oncle Víctor ha pres un café, i jo, una torrada amb melmelada i un got de llet amb pols de cacau. Estava enfadat perquè anit vam haver de tornar a eixir quan ja érem a casa. Es pot saber si un està enfadat per la cara que posa i perquè fa bufits o fa esclafir la llengua, com quan et queda un tros de pernil enganxat a les dents. Però no va ser culpa meua. Se'm va caure el camió perquè anàvem molt de pressa. El vaig avisar, però ell no em va sentir per culpa del casc i em va dir que l'hauria d'haver avisat. T'he avisat, vaig insistir, i ell em va dir que me'n compraria un de nou. Però no en vull un altre i ell va dir d'acord, no plores més, ja n'hi ha prou, i va dir una paraulota i el vam anar a

buscar. Estava al costat d'un contenidor i l'oncle el va agafar d'una manotada, però no me'l va donar i el va guardar al cofret de la moto. Em va costar agafar el son, tenia les dents brutes d'ametlla ensucrada i patia per si l'oncle es tornava boig i llançava el camió al fem. Les persones es poden tornar boges i tirar al fem fins i tot coses que els agraden molt.

A classe hem fet el dibuix d'una casa, però Raquel ha fet un cor travessat amb una fletxa i hi ha escrit Raquel i David es volen. M'he queixat a la mestra i ella li ha dit que guardara el dibuix i que no passava res, després ha dit afanyeu-vos, teniu deu minuts per a acabar.

No vull dibuixar la meua casa, no em dóna la gana. La mestra m'agafa i em posa el braç damunt del muscle. Em grata l'esquena, però no tinc picor. És només per amistat, com qui t'estreny la mà perquè t'ha passat alguna cosa i et diu que tot anirà bé. Raquel diu que sóc una rata. Bé, si jo sóc una rata, ella és un conill. I m'és igual, les xiques són fastigoses en general.

Xiques que no són fastigoses: Montse i Pilar, per exemple.

Pilar és la nòvia de l'oncle Víctor, però no viu a sa casa, només alguns dies. És complicat. Fa pudor de suor perquè juga a pàdel i fa classes, però no és una pudor de molts dies com quan et traus les sabates i

creus que se t'han podrit els peus. El que ella té és una mena de pudor característica.

Pilar m'ha vingut a buscar a l'escola, li ve de camí abans d'anar a fer classes de pàdel. Hem anat a una pastisseria i m'ha convidat a berenar. És normal, quan es tenen set anys la gent sap que no tens diners i que no pots pagar el compte. I ella és quasi com una tia meua. Hem menjat coca de llanda i hem begut un batut i un suc de poma, i després ella ha pagat i no m'ha demanat que pagara la meua part.

Fa tres anys la van operar del genoll i duia croses. No me'n puc recordar perquè llavors ella encara no era la núvia de l'oncle, però ho sé perquè m'ho ha contat ella mateixa. Es pensava que no tornaria a caminar i no tenia ganes ni de mirar-se a la cara, no volia eixir de casa amb les croses i hagué de parlar amb el metge dels problemes i ell li va dir que havia de passar pàgina i ara ja pot córrer i tot. Vol que li parli del que he fet hui a l'escola. Anava a contar-li que Raquel ha dibuixat un cor amb el meu nom i una fletxa, però no vull que pense que m'agrada.

–A mi no m'han operat mai –li dic–. A l'escola tenim dues operacions que jo sàpia: Miquel de la gola i Reme, que duia uns ferros a l'esquena per culpa de la columna i ara ja no els duu.

L'oncle no és a casa i Pilar em diu que se n'ha d'anar a fer classes, si no m'importa quedar-me sol, que l'oncle li ha dit pel WhatsApp que ja està de camí, deu minuts a tot estirar. Està bé, puc quedar-me sol fins que ell arribe, tinc set anys, no sóc cap criatura.

He fet una carretera per l'estora i he carregat el camió de rajoles. Li costa desplaçar-se perquè li falta una roda. El pare i jo el carregàvem de pedres i jugàvem a construir ponts i carreteres. M'agradava molt jugar amb ell. Un dia, quan jo era molt menut, em va portar a veure un cavall i em vaig enfilem davant d'ell, això es diu muntar a la creu, i vam anar per un prat verd i gran com un camp de futbol i em va dir que quan ell era xicotet tenia un cavall i un ramat d'ovelles i que un dia me'n compraria un.

L'oncle Víctor diu que no puc agafar els cedés per a jugar.

—No són cedés, són rajoles —li dic.

—Agafa'ls, si vols, però torna'ls al lloc quan acabes.

I un altre dia demana permís.

—És igual, ja no tinc ganes de jugar.

—Entesos, fes el que vulgues.

Molt bé, entesos.

Hem sopat una pizza. Fa huit vegades que no em rente les dents. Així estan les coses.

L'oncle és periodista i pot entrar gratis als camps de futbol i de bàsquet. Coneix els jugadors i a vegades em regala una samarreta firmada. Jo també tinc treball, he de fer unes restes portant-ne, però no m'he recordat de fer-les. No passa res, no cal ser superrestricte.

És tard quan acabem de sopar i l'oncle diu que s'ha fet quina hora i he d'anar al llit. L'habitació on dorm ara és plena de trofeus. L'oncle va ser campió de judo i fa temps em va ensenyar dues claus: *o-soto-gari* i *o-uchi-gari*. Puc tirar un tio a terra si em dóna la gana.

Tot d'una em desperte, la pizza em dóna set, però no tinc ganes d'alçar-me. Carme diu que les persones que moren van al cel, però que alguns van a l'infern perquè s'han portat malament o han matat a algú. Frederic diu que les persones que moren ixen dels taüts a la nit i es transformen en vampirs. Ell va veure una vegada el vampir de la seua iaia mentre era al llit i li va dir que li faria un bon pastís de carlota i anous, però no li va fer por perquè no és de les que tenen ullals i xuplen la sang.

L'oncle obri la llum i em pregunta què passa, perquè no dorm. Tinc set, dic, i ell se'n va i al cap d'un minut torna amb un got d'aigua. Es recolza sobre el capçal i em posa la mà entre els cabells i em fa com una mena de massatge i em diu que no ploree, que ha

sigut un malson i que no passa res. Encara no duu el pijama posat i el rellotge marca les 3:27. Té els ulls rojos i la boca li fa una pudor agra. Així no podria conduir la seua moto. Ni borratxo, podria.

–He de fer unes restes portant-ne –li dic.

–Ja les faràs demà.

Si no porte les restes, Raquel dirà que em puc copiar les seues. Es pensa que és la meua dona i que em pot fer les restes com si em preparara uns espaguetis a la bolonyesa. Li encantaria poder dir-me, David, estimat, t'he deixat les restes fetes damunt la taula, només s'han d'escalfar. T'importaria traure tu el fem?, oh, estic que no m'aguante drete i encara m'he de posar la crema de la cara. Com l'odie, quines pales de conill que té i que fastigosa que és!

–D'acord, deixa de plorar, on tens el deure? –pregunta l'oncle.

Li assenyale la motxilla i me la dóna. Mentre en trac el quadern i l'estoig, ell es posa a escodrinyar les coses de l'habitació. Agafa un trofeu i se'l queda mirant. Li fa pena del temps passat. Enyorança, es diu.

–Qui és Cassius Clay? –pregunte.

L'oncle em mira i fa una carassa.

–Per què ho vols saber?

–L'oncle Tomàs diu que sóc el nou Cassius Clay.

–Ja. –Li fa ràbia que li parle de l'oncle Tomàs, però jo no tinc la culpa del que els va passar fa temps per culpa d'una dona. Després d'un silenci diu:– Un boxador. De fa molts anys. El millor de tots.

–Quan m'ensenyaràs una clau de judo?

–Un altre dia. I vinga, prou de xarrar i acaba les restes. Si no, demà veurem qui t'alça!

–D'acord.

Les restes són fàcils. Si a 756 li'n lleves 312, cap problema, podria fer-ne milers d'aquestes. La cosa es complica quan el subtrahend té un nombre més elevat que el minuend de la seua filera, però estic entrenat per a resoldre casos així. Conec el truc de sumar una desena. Faig les restes i en acabat faig la prova de la resta. L'última no em dóna bé. Només per un número, ja és mala sort. Diu la mestra que si ets metge i t'equivoques en un número pots matar una persona. Les restes són importants, i si fallem és per tres raons fonamentals: falta de concentració, perquè tenim el cap en una altra banda o perquè només fem que pensar en la mona de Pasqua.

L'oncle agafa la llibreta i repassa l'operació.

–T'has equivocat en la prova –diu–. Has de posar un set en comptes del sis.

–Molt bé, ho comprovaré.

–No cal, ja ho he fet jo. Posa-hi el set, vinga.

Mire a l'oncle de fit a fit i ell bufa i arrufa les celles. Si volguera, podria fer-me una clau de judo i tirar-me a terra.

–M'agradaria ser metge –li dic–. Així podria curar les persones.

–Això és fantàstic, David, però ja és molt tard –diu, i d'una revolada agafa els meus estris i els guarda a la motxilla.

Crec que no és conscient de la importància de les restes. La mestra diu que si un arquitecte s'equivoca en un número se li pot caure una casa. Moltes morts podrien evitar-se si la gent sabera restar.

–Oncle...

–Què vols ara?

–No m'he rentat les dents.

–No té importància, ja ho faràs demà.

–Ja no cal que em rente les dents tan sovint –li dic–. No?

–Què vols dir?

–La mare em va dir que no he de ser superrestricte.

Ell es queda mirant el muntant de la porta, un punt encuriós, com si hi haguera un corcó amagat.

–Demà ens ocuparem d'això –diu, i apaga el llum.